

'Cas Franki': l'ultratge de la presó

El divendres 18 d'abril es va saber que el Tribunal Suprem espanyol havia desestimat el recurs d'empara contra la sentència que condemnava Francesc Argemí a dos anys i set mesos de presó per haver retirat la bandera espanyola de l'Ajuntament de Terrassa durant la festa major de la ciutat l'any 2002.

Per a la Solidaritat Antirepressiva de Terrassa (SAT) –entitat que dona suport als activistes socials egarencs que tenen problemes amb la justícia– es va fer evident que l'ordre d'empresonament seria "immediata i pràcticament impossible d'evitar". La via judicial havia quedat esgotada i, encara que l'advocada d'Argemí, Montserrat Salvador, va anunciar la presentació d'un recurs al Tribunal Europeu dels Drets Humans, aquest organisme no pot interferir en l'execució de la sentència.

Però els fets es van precipitar quan deu dies després els mossos d'esquadra feien efectiva l'ordre de la jutgessa María del Prado García, titular del penal número 2 de Terrassa, i van detenir Argemí sense esperar el requeriment d'ingrés voluntari habitual en aquests casos. Darrere aquesta actuació, la SAT sospita que hi ha una motivació de la jutgessa "d'esquivar una campanya de solidaritat com la que ja va evitar l'empresonament el març del 2006". Aquesta voluntat secretista sembla que va ser confirmada pels agents al detingut, quan va ser traslladat de Terrassa a la comissaria de Sabadell: "Allà no et coneix tanta gent", li van dir els mossos.

Una mobilització ràpida dels col·lectius alternatius frustrà aquesta pretensió. La primera concentració es va convocar fins i tot abans que Franki arribés a la presó Model de Barcelona. A la primera carta escrita des de la presó, a la qual EL TEMPS ha tingut accés, Argemí ho explica: "Només d'arribar vaig veure un company de Sants. Aquí vaig tenir la certesa que la gent ja sabia que estava empresonat."

De llavors ençà, la història és prou coneguda. Des de l'entrada a presó de Francesc Argemí hi ha hagut accions

L'empresonament de Francesc Argemí, més conegut per 'Franki', el 28 d'abril, per un delictes d'ultratge a la bandera espanyola, ha desfermat una campanya de solidaritat que s'ha estès quasi instantàniament pels Països Catalans.

Francesc Argemí, Franki, fou empresonat el dia 28 d'abril per uns fets de l'any 2002.

pràcticament cada dia: des de les més espectaculars, com la dels dos joves que es van penjar a la Sagrada Família, fins a algunes altres pràcticament espontànies, com el cas dels dos espectadors d'un concert de música tradicional que van improvisar una pancarta i van sortir a l'escenari coincidint amb una connexió en directe per TV3.

La història. Però el cas de la bandera, o *cas Franki*, no és nou per als moviments socials. Els fets s'originen al juliol del 2002, quan una cercavila va demanar a l'Ajuntament de Terrassa que retirés la bandera espanyola de la façana durant la festa major, i es va despenjar l'ensinya. Després, els fets són més confusos: els policies municipals van intentar de recuperar-la i hi va haver empentes, cops de porra i corre-gudes, algunes contusions lleus i una

bandera estripada. El consistori vallesà va decidir de recuperar els 80 euros que costava recol·locar-la i va denunciar qui creia responsable dels fets. En un judici posterior, Francesc Argemí fou condemnat pels delictes d'ultratge a la bandera espanyola, atemptat contra l'autoritat i desordres. El jutge Enrique Rovira del Canto –que havia estat fiscal militar durant el franquisme– va emetre la sentència tot i que cap dels agents municipals citats com a testimonis no havien reconegut Francesc Argemí. Llavors va afirmar que el fet que ningú no el veiés no volia dir que no hagués comès el delictes.

L'Audiència Provincial de Barcelona ratificà la sentència el 2006, però una campanya de denúncia pública va aconseguir ajornar l'ingrés a la presó fins que no es fes pública l'opinió del Tribunal Suprem, que, finalment, va desestimar el recurs el dia 18 d'abril.

Un empresonament inversemblant. Però com es pot arribar a anar a la presó per una bandera? Aquesta és la pregunta que es fa molta gent quan sap el cas. En aquest punt totes les parts implicades coincideixen: no és només per una bandera. Des de la fiscalia es recorda que Argemí ha estat condemnat per tres delictes que sumen una pena que impedeix l'accés automàtic a la llibertat condicional. Considera que aquest cas és normal i recorda que la justícia és igual per a tothom.

Ara bé, la majoria d'experts jurídics que aquests darrers dies han opinat sobre la qüestió coincideixen a estranyar-se que per delictes de tan poca alarma social i sense haver causat danys personals ni quasi materials, algú acabi empresonat. A la carta esmentada, Franki

El cas de l'empresonament de Francesc Argemí ha indignat una bona part de la societat catalana. Hi ha hagut mobilitzacions i protestes públiques, tant al carrer com als mitjans de comunicació.

explica com el psicòleg i el criminòleg de Can Briens "al·lucinen" en trobar-se davant un noi sense antecedents, perfectament integrat socialment i sense més problemes, com ara agressivitat.

Per a la SAT, res de tot aquest cas no s'explica sense entendre que Argemí es troba implicat en diverses lluites socials i que "se l'han volgut treure de sobre". Denuncien les "il·legalitats" que veuen en tot el procés –la darra, l'empresonament sense notificació prèvia– i consideren que tot respon més a "una estratègia política per a desestabilitzar els moviments socials" que no a una aplicació curosa de la legalitat vigent.

Incidència social. De les primeres mobilitzacions improvisades ja s'ha passat a una campanya amb àmplia difusió social que fins i tot ha aconseguit esquarterar el poc interès pel cas que semblaven tenir els grans mitjans de comunicació. En aquest punt, Argemí ha rebut l'ajuda de molts professionals indignats pels fets: des del periodista Jordi Basté, que va cridar obertament a la mobilització –i va acabar el seu editorial matinal amb un "Visca la

terra!"– fins a periodistes tan poc simpatitzants dels moviments socials com Pilar Rahola o Salvador Sostres –que va arribar a reconèixer certa "simpatia" pel jove, per bé que després li recomanés "una dutxa". Però és probable que aquesta resposta del món de la comunicació no sigui sinó un reflex visible de l'estat d'ànim de bona part de la societat catalana.

De fet, l'extensió d'aquesta incomprensió arriba al punt que la mateixa víctima "de l'acció delictiva", l'Ajuntament de Terrassa, va demanar l'indult d'Argemí amb el suport de tots els grups excepte el PP. Petició d'indult que va ser rebutjada pel Consell de Ministres espanyol tot i anar avalada per diputats catalans de tots els partits tret del PP i Ciutadans.

I a la presó quant de temps?

Jurídicament, el cas és dat i beneït. Ara mateix, l'únic canvi que hi pot haver és en la forma com es compleixi la condemna. La possibilitat més lleu seria una concessió ràpida del tercer grau, i això implicaria –encara que n'hi ha de diverses menes– anar a dormir a la presó els dies laborables.

El procediment normal en aquests casos el van explicar a EL TEMPS els serveis de premsa de Reinserció i Serveis Penitenciaris, òrgan que depèn de la Conselleria de Justícia. En un termini màxim de dos mesos, la junta de tractament del centre penitenciari ha de fer una proposta a la direcció general sobre la classificació de l'intern. Aquesta proposta "ha de valorar la situació sociolaboral, antecedents, risc per a altres persones, etc.". Després, la direcció general té dos mesos més per a decidir "quina ha de ser la modalitat de compliment segons les especificitats de cada cas". En aquest procediment no hi ha termini mínim i tampoc no hi ha cap estadística del temps que es triga realment a prendre aquesta decisió.

Però si des de Justícia asseguren que tots els presos "han de ser tractats igual" i neguen raons polítiques en la presa de cap decisió, el moviment de solidaritat torna a dubtar d'aquesta imparcialitat i creu fermament que "només la mobilització al carrer tornarà Franki a casa".

Joan Canela